

Το 2010 καλά κρατεί, εν έτει 2013

9^η Ιουνίου 2013

Την εβδομάδα που πέρασε κατέγραφα τρία αξιοσημείωτα γεγονότα:

1. Το ΔΝΤ, όπως όλοι θα ακούσατε, παραδέχθηκε ότι το πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής που επιβλήθηκε στην Ελλάδα το 2010 ήταν καταδικασμένο στην αποτυχία εφόσον δεν έθετε ως προϋπόθεση ένα γενναίο κούρεμα του δημόσιου χρέους. Κατηγόρησε μάλιστα την Ευρωπαϊκή Ένωση ότι θυσίασε την Ελλάδα ώστε να μην αποκαλυφθεί το μέγεθος της Ευρωπαϊκής Κρίσης.
2. Ο Γιώργος Παπανδρέου, σε συνέντευξή του στο καναδικό κανάλι TVO υποστήριξε ότι η Ευρώπη δεν αποδεχόταν το κούρεμα του ελληνικού δημόσιου χρέους.
3. Ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου παραπέμφθηκε για την υπόθεση της λίστας Λαγκάρντ.

Τα τρία αυτά «συμβάντα» λένε μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ιστορία με σημαντικά διδάγματα για το παρόν και το μέλλον της χώρας.

Το πρώτο μέρος της ιστορίας αυτής αφορά τον λόγο για τον οποίο το απαραίτητο κούρεμα του ελληνικού χρέους δεν τέθηκε ποτέ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων Ελλάδας και τρόικας: Ο κ. Παπακωνσταντίνου έπεισε τον κ. Παπανδρέου ότι δεν πρέπει να θέσει τέτοιο ζήτημα, παρά το γεγονός ότι ο κ. Στρος-Καν, ο γενικός διευθυντής του ΔΝΤ, του συνιστούσε να το θέσει. Με ποιο επιχείρημα πείστηκε ο κ. Παπανδρέου; Με το επιχείρημα πως η Γερμανία θα θύμωνε αν η ελληνική κυβέρνηση ανέφερε την ανάγκη κουρέματος.

Από τότε γνωρίζαμε πως το επιχείρημα του κ. Παπακωνσταντίνου ήταν διάτρητο και επιεικώς απαράδεκτο. Προφανώς και το Βερολίνο δεν ήθελε με τίποτα να ακούσει για κούρεμα και θα έκανε τα πάντα ώστε να μεταφερθούν ακέραιες οι ζημίες των γερμανικών τραπεζών στους ώμους του γερμανού φορολογούμενου – ακριβώς αυτό το οποίο, τελικά, επιτεύχθη με το μνημονιακό μας δάνειο. Αν όμως η ελληνική κυβέρνηση, σε συνεργασία με το ΔΝΤ, έθετε το ζήτημα του κουρέματος μονομερώς, πριν καν ζητήσει δάνειο, το Βερολίνο δεν θα είχε την δυνατότητα να ασκήσει βέτο στην αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους. Η χρονική των «διασώσεων», όχι μόνο της Ελλάδας αλλά και των υπόλοιπων Ευρωζωνικών χωρών, θα είχε γραφτεί διαφορετικά. Για την ακρίβεια ίσως να εξελίσσονταν ως πραγματικές διασώσεις, αντί για την ελεγχόμενη κατάρρευση που επέφεραν στην Περιφέρεια.

Το δεύτερο μέρος της ιστορίας αφορά την συνεχιζόμενη άρνηση εκ μέρους των κκ. Παπανδρέου και Παπακωνσταντίνου. Παρακολουθώντας τον κ. Παπανδρέου στο TVO να πασχίζει να πείσει ότι έβαλε την Ελλάδα στον δρόμο της σωτηρίας υπογράφοντας δύο τοξικές δανειακές συμφωνίες (τον Μάιο του 2010 και τον

Οκτώβριο του 2011) το μόνο που ένιωσα ήταν βαθιά θλίψη. Μία μέρα μετά την συνέντευξη εκείνη ακόμα και το ΔΝΤ τον διέψευσε. Του κατέστησε γνωστό ότι υπήρχε εναλλακτική. Ότι η δική του αποδοχή του Δόγματος Παπακωνσταντίνου («ό,τι πει η Γερμανία για να πάρουμε τις δόσεις μας») ήταν εκείνη που έδωσε τα χέρια του ΔΝΤ και δεν του έδωσε βαθμούς ελευθερίας για να προτείνει ένα γενναίο κούρεμα το 2010.

Το τρίτο, και τελευταίο μέρος, της ιστορίας αφορά την παραπομπή Παπακωνσταντίνου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο τ. Υπουργός έπρεπε να παραπεμφθεί. (Μαζί με τον διάδοχό του βέβαια, τον κ. Βενιζέλο.) Όμως, κατανώ το παράπονο του κ. Παπακωνσταντίνου. Στην θέση του θα σκεπτόμουν: «Με πετάνε στα λιοντάρια αλλά το δικό μου δόγμα όχι μόνο εφαρμόζουν αλλά και εκθειάζουν!» Πράγματι. Σε τι διαφέρει η σημερινή πολιτική από εκείνη του 2010; Και πάλι αποδεχόμαστε να παραπέμψουμε το αναπόφευκτο (νέο) κούρεμα στις καλένδες, όταν και εάν δεήσει η Γερμανία. Άλλη μια φορά συγκαλύπτουμε το θανάσιμο εναγκαλισμό πτωχευμένου κράτους, πτωχευμένων τραπεζών, κλεπτοκρατίας και πολιτικών που το μόνο που σκέπτονται είναι πως θα κρατηθούν στην εξουσία. Ό,τι συνέβαινε, δηλαδή, το 2010!